

11. Приходько А.Н. Синтаксис естественного языка в фокусе когнитивно- дискурсивной парадигмы /А. Н. Приходько // Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна.- 2003.- № 609.- С. 84-89.
12. Фролова І.Є. Стратегія конфронтації в англомовному дискурсі: Монографія. - Х.: ХНУ імені В.Н.Каразіна, 2009.-344 с.
13. Шевченко І.С. Когнітивно-прагматичні дослідження дискурсу / І.С. Шевченко // Дискурс як когнітивно-комунікативний феномен : [кол. монографія] / [під загальн. ред. І.С.Шевченко]. – Харків : Константа, 2005.- С.105-117.
14. Ягодзінський С. М. Науковий дискурс в умовах інформаційного суспільства: методологічний і соціокультурний аспекти : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня кандидата філос. наук : спец. 09.00.02 –« Діалектика і методологія пізнання»/ С. М. Ягодзінський. - К., 2008.- 13 с.

SUMMARY

The article dwells upon the urgent tasks in different spheres of discourse studies, reveals the story of the subject-matter and presents a complex vision of it in the synthesis of philological and philosophical approaches.

Світлана Шепітько
Катерина Свєцинська

МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ВИВЧЕННЯ ПРОБЛЕМИ КОЛОРАТУРНОЇ КОМПОЗИТИ

Дана стаття присвячена вивченню семантичної структури колоративної композити. Стаття має на меті узагальнення інформації щодо когнітивно- ономасіологічних особливостей англійської, новогрецької та української композити з колоративним компонентом, розкриття зв'язку номінативної структури колоративної композити з відповідним значенням і концептом, що представлений складним словом.

Традиційно пріоритетними для композитології вважалися такі напрями досліджень, як синтактико-орієнтований (синтаксичний), де композита розглядається як продукт перетворення синтаксичних конструкцій, семантико-орієнтований (лексикологічний), який визначає композиту як лексико-семантичний феномен, і, нарешті, функціонально-орієнтований напрямок, що вивчає композитні лексеми крізь призму системно-структурного, семантичного та стилістичного аспектів [7, с.11].

З позицій формального підходу (морфологічний та орфографічний критерії визначення складного слова) композитою вважається структурно-складна лексема, яка демонструє написання разом або через дефіс, і представлена у вигляді цільнооформленої бінарної номінативи, безпосередньо складовими якої є комбінаторика не менш як двох неафіксальних морфем у сполученні з словотвірним афіксом [9, с.8].

Семантична структура колоративної композити відображається в ономасіологічній структурі складного та складнопохідного слова через семантичний внесок його конститuentів (ономасіологічних ознак) у лексичне значення композитного утворення в цілому.

Аналіз семантичної структури колоративної композити дає нам можливість встановити, яким чином на понятійному рівні структуровані фрагменти знань, що відображені у багатозначності складного слова, співвідносяться з матеріальною формою знака, тобто композитою.

Поступова зміна пріоритетів композитології у бік дослідження семантики складного та складнопохідного слова розширює коло проблематики вчення про складне слово до сфери номінативної, визначаючи тим самим ономасіологічно-орієнтований напрямок композитологічних студій. Під ономасіологічною структурою колоративної композити у роботі розуміється номінативна структура, яка відображає співвідношення формальних властивостей із семантичними, з когнітивною структурою знань про об'єкт номінації з урахуванням реляцій концептосистеми та ментального лексикону в проекції на лінгводискурсивну функцію [10, с.30].

З позицій когнітивної лінгвістики ономасіологічні дослідження мовних одиниць виходять на новий рівень – концептуальний – з метою пошуку тих загальних концептів, які підведені під один знак і являють буття цього знака як маркера певної когнітивної структури [5, с.145]. Композитологія, вивчаючи складні слова головним чином як результат перетворення синтаксичних конструкцій у номінативні одиниці або як комбінаторику морфем, приділяла недостатню увагу ономасіологічному аспекту дослідження композити, тобто мотивам вибору тієї чи іншої форми для позначення денотатів. У цьому ракурсі когнітивно-ономасіологічний аналіз англійської колоративної композити передбачає встановлення особливостей формування колірної концепції, сприяючи ефективному вирішенню проблем категоризації в мові крізь призму композитної номінації та зумовлює актуальність нашого дослідження.

Метою статті є узагальнення інформації щодо когнітивно-ономасіологічних особливостей англійської, новогрецької та української композити з колоративним компонентом, розкриття зв'язку номінативної структури колоративної композити з відповідним значенням і концептом, що представлений складним словом, у зв'язку з порівняльними дослідженнями, які встановлюють інваріантні та варіантні ознаки категоризації

“Колір тонко виражає і культурний рівень суспільства, і цивілізаційні поступи, і наукові досягнення” [3, с.462]. Колірна картина світу має свою історію становлення і являє собою один із багатьох фрагментів пізнавальної діяльності людини. Вона є результатом не тільки довготривалого спостереження та аналізу людиною навколишнього середовища, а й творчого осмислення нею самого процесу пізнання, усвідомлення того, що Всесвіт – не простий набір предметів та ознак, що його складають, а що саме вона – людина, є його основною сутністю. У мовознавстві прояви колірної картини світу можна прослідкувати через кольоронайменування, що формують “вторинно-образну мовну картину світу” [8, с.28], яка визначається як відображення у семантиці КН фрагмента концептуальної картини світу. Структура останньої являє собою каркас набутих людиною знань, отриманих нею через таку інтерпретацію кольору, яка зумовлена як ступенем сенсорної інформації, так і певним етапом суспільно-історичного розвитку нації.

Наведемо точку зору, яку висловили Б. Берлін і П. Кей [див. 12], що в англійській мові є одинадцять “основних” КН: *black, white, red, yellow, green, blue, purple, pink, orange, brown, grey*, які і визначають категоріальне ядро колірної картини світу. Становлення колірної картини світу являло собою процес пізнання людиною колірної дійсності часто в узгодженні з тими принципами, догмами та віруваннями, які особа виявляла у собі в різні періоди свого існування у певному середовищі. “Семантичний аспект повідомлення, яке посиляє колірне середовище, формується на основі смислової та ціннісної значущості кольору, ієрархії колірних переваг, що склалася у конкретному культурно-історичному контексті” [11, с.39].

Відомо, що одиницею концептуальної картини світу є концепт, який являє собою деяку абстракцію, узагальнення людських знань, особливо про предмети, явища, процеси, відношення, які в людській свідомості часто позбавлені денотативного значення. Це “одиниця ментальних або психічних ресурсів нашої свідомості і тієї інформаційної структури, яка відображає знання і досвід людини. Це оперативна змістова одиниця пам’яті, ментального лексикону, концептуальної системи та мови мозку, всієї картини світу, яка відображена у людській психіці” [6, с.90]. У нашому випадку суттєвим є встановлення структури колірного концепта, що є необхідною передумовою дослідження колоративної композити у рамках когнітивної ономаціології.

Як свідчать дані багатьох мов, поділ колірної гами та її мовна категоризація у різних народів відбувалася по-різному. Необхідність співвіднесення кольору із денотатом впливає не тільки з того твердження, що колір не може існувати без предмета чи явища, ознакою якого він є. В нашому розумінні концептуальну картину світу спочатку повинні були формувати суто “предметні” концепти. “Предмети утворюють субстанцію світу. Тільки тоді, коли існують предмети, може існувати стійка форма світу” [1, с.25-26]. Форма *white* походить від індоєвропейської основи **kwitnos*, **kwidnos* на позначення світла та яскравості, *red* – від індоєвропейської *rudhiram* на позначення крові, *yellow* – від індоєвропейського **ghelao* на позначення золота як метала. *Orange* з’явилося в англійській мові в XIV ст. через давньофранцузьку форму *orenge*, що має кореляти у санскриті *nāraṅga* – на позначення фруктів вічнозеленого дерева, а *pink* – в XVI ст. у буквальному значенні «прекрасна квітка». Форма *purple* походить від грецького *porphyra*, від молюска (равлика), який виділяє темно-червоний барвник, *brown* від давньонімецького *brun*, що використовувалось для позначення відпальорованої та блискучої поверхності дерев’яних меблів, *green* походить від давньоанглійської *grene*, що позначало траву на пасовиську [див. DEE].

Мовна система давньогерманського періоду була представлена певним числом КН з однаковим значенням. Так, слова *blæc* і *sweart* означали “чорний”, пор.: **black**, *blak*, *a.* [*<* M.E. *blak* *<* O.E. *blæk* = O.H.G. *blah-*, *blach-*, = Icel. *blakkr.*] та **swart**, *swart*, *a.* [O.E. *sweart* = D. *zwart* = G. *schwarz* = Icel. *svatr* = Goth. *swarts*, *black*] [див. NWDEL]. Але вже у давньоанглійський період відбувається процес витіснення одних КН іншими. Так, КН *black* зі значенням “чорний” перемагає слово *swart*, залишаючи для нього лише сферу поетичного мовлення та діалекту, прикметник *grey* “позбувається” свого корелята *hasu*, а КН *hæwen* виходить із вжитку під впливом *blue*. Причину такого процесу

вбачають у намаганні мови “звільнитись від однозначних, дублюючих один одного елементів”, і перемога одного з цих елементів над іншим визначається його “великою частотністю та великим об’ємом лексичних дистрибуцій” [2, с.65].

В новогрецькій мові *άσπρος* (білий) походить від латинської *nummi asperi* на позначення срібляних монет, що існували у Візантії; *ροζ* (рожевий) також походить від латинської *rosa* – роза, тобто квітка рожевого кольору; *πράσινος* (зелений) походить від давньогрецької *πράσινον*, на позначення цибулі-порей; *πορτοκαλής* (помаранчевий) походить від італійського *portogallo*, що позначає сорт американського фрукту, що вивозили з Португалії; *κίτρινος* (жовтий) походить від давньогрецької *κίτρον* «цитрус»; *κόκκινος* (червоний) від давньогрецької *κόκκος* «ягода»; *καφέ* (коричневий) походить від французької *café*, на позначення кави. Форма *μαύρος* (чорний) походить від латинської *taurus* та давньогрецької *μαύρος*, що позначало чорний колір, який був пов’язаний з прикметником *άμυδρος* – тьмянний, слабкий, темний (про світло), *γκρίζος* (сірий) або *γκρι* з’явилося від давньогерманського *grāo*, зі значенням «сірий», *γαλάζιος* (блакитний) – походить від **καλαίζω*, пізніше *κάλαιζ* – зі значенням бірюзи, коштовного каменю із блакитно-зеленим кольором, *μπλε* (синій) – від давньофранцузької *blo(u)*, на позначення блакитного або синього кольорів [див. ЛНЕР]. Якщо проаналізувати закономірності кольорної номінації в новогрецькій мові, можна дійти висновку, що майже всі номінації на позначення кольору мають кореляти – денотати, за вилученням чорного та сірого.

Аналогічні назви кольорів в українській мові відстежені етимологічно, наводять на такі висновки. Форма *білий* походить від індоєвропейської основи **bhel* та має кореляти із санскритом **bhāla* на позначення блиску. До неї семантично примикає форма *блакитний*, оскільки походить від латинської *blanketus*, яка через давньофранцузьку *blank* була запозичена в польську, а потім вже з’явилась в українській; первинне значення цієї форми – небо, вторинне – білий, чистий. Якщо відстежувати найменування *жовтого*, *зеленого* та *сірого*, можна прослідкувати їх походження від індоєвропейської основи **ghel* на позначення зелені та жовчі. Не тільки вищеназвані кольорні номінації мають одну похідну основу. Таку ж тенденцію можна спостерігати при відстежуванні етимології *чорного* та *коричневого* кольорів. Обидві номінації походять від індоєвропейської основи **ker(s)* на позначення шкіри, кори дерев та кориці. *Червоний* походить від індоєвропейської основи **kūrū* на позначення черв’як. *Синій* походить від індоєвропейського *śyāmāh* зі значенням «чорний, темний» та не є зв’язаним з денотатом. *Пурпурний* – від давньогрецького *porphyra*, вид молюска (равлика), який виділяє темно-червоний барвник, *рожевий* – від польської *roza*, на позначення квітки, *помаранчевий* – запозичене з італійської *romarancia*, складається з основ *romo* – «яблуко» та *arancia* – «апельсин» [див. ЕСУМ]. Таким чином, якщо аналізувати основну палітру, що відбиває національну специфіку українських кольороназв, можна відстежити тенденцію тяжіння кольорів до трьох основних тонів – *білого*, *зеленого* та *коричневого/чорного*. Специфікою української мови є те, що вона відбиває найменування відтінків. Так, наприклад, *синій* або *рудий* – від санскриту *rudhiram* на позначення крові.

Наше дослідження спростовує думку Формакової С.В. та Базик О.І., які вважають, що семантика кольору виконує своєрідну роль у мові або контексті, набуває асоціативних і конотативних властивостей, зберігає універсальну типологічну модель, допомагає простежити рух від конкретного порівняння до колірною узагальнення, а колір не пов'язан з денотатом [11, с.8].

І хоча та сама колірною ознака в різних соціумах досить часто співвідносилась із різними денотатами, незаперечним є той факт, що колірний концепт, який сформувався у людства після виведення кольору у мовний знак, був співвіднесений з концептуальними структурами, які представляють інформацію про об'єкти реального світу, їх зв'язки та залежності. Поступово у процесі кольоросприйняття людина починає виділяти ознаку колірності починає відрізняти одну і ту ж ознаку різних денотатів. Колір "втрачає" зв'язок з денотатом, якому "належав", і стає універсальною ознакою того самого або іншого денотата. Відбувається своєрідна мисленева трансформація у бік абстрагування, при якому змінюється природа зв'язку кольору з денотатом. Колірний концепт набуває властивостей, які зближують його із прототипом, в основу якого, у якості найкращого зразка, кладеться референційна "історія" формування колірною концепта (своєрідна пам'ять про природу його становлення).

ЛІТЕРАТУРА

1. Вітгенштайн Л. Tractatus Logico-Philosophicus; Філософські дослідження. – К.: Основи, 1995. – 311 с.
2. Голубец Н.В. Развитие семантических структур исконно английских корневых прилагательных цветообозначения // Словообразование и его место в курсе обучения иностранному языку. – Владивосток: Дальневост. гос. ун-т. – 1985. – С. 64-71.
3. Даниэль С.М. Искусство видеть. – Л.: Искусство, 1990. – 221 с.
4. Каменский В. Организация цветовой среды города // Традиції та новачі у вищій архітектурно-художній освіті. Зб. наук. пр. – Харків: Харківськ. худ.-пром. ін-т. – 1998. – Вип. 2. – С. 39.
5. Кубрякова Е.С. Роль словообразования в формировании языковой картины мира // Роль человеческого фактора в языке. – М.: Наука, 1988. – С. 141-172.
6. Кубрякова Е.С. Части речи с когнитивной точки зрения. – М.: Институт языкознания РАН ИЯ, 1997. – 328 с.
7. Омельченко Л.Ф. Английская композита: структура и семантика: Дис... д-ра филол. наук: 10.02.04. – К., 1989. – 493 с.
8. Пастушенко Т.В. Цветовая номинация как элемент вторично-образной языковой картины мира: Дис... канд. филол. наук: 10.02.04. – К., 1998. – 184 с.
9. Полюжин М.М., Омельченко Л.Ф. Функциональное словосложение и префиксальные ономазиологические категории в английском языке. – Ужгород: Ужгород. гос. ун-т, 1997. – 99 с.
10. Селиванова Е.А. Когнитивная ономазиология. – К.: Фитосоцицентр, 2000. – 248 с.
11. Формакова С.В., Базик О.І. Семантико-стилістичні функції хроматизмів як засіб формування національно-мовної картини світу // Культура народів Причорномор'я. Том № 50. Проблема матеріальної культури. – 10 с.
12. Berlin V., Kay P. Basic colour terms: their universality and evolution. – Berkeley: Reed, 1969. – 178 p.

СЛОВНИКИ

ЕСУМ: Етимологічний словник української мови: В 7 томах / За ред. О.С. Мельничука. – К.: Наукова думка, 1983-1989. – Т.1-7.

DEE: Dictionary of English Etymology. Edited by C. T. Onions with the assistance of G.W.S. Friedrichsen and R.W. Burchifield. Published in the United States by Oxford University Press, New York, 1966. – 1024 p.

NWDEL: New Webster's Dictionary of the English Language. – Delhi: Surjeet Publications, 1988. – 1824 p.

ΛΝΕΓ: Λεξικό της Νέας Ελληνικής Γλώσσας. – Γεωργίου Δ. Μπαμπινιώτη. Κέντρο λεξιλογίας Ε.Π.Ε., Αθήνα, 1998. – 2064 σ.

SUMMARY

The article studies the semantic structure of color-nominating composites through their lexical meaning. The article aims at generalization of the data as to cognitive and onomasiology peculiarities of color-nominating composites in English, Greek and Ukrainian languages. Thesis sets up a link between the nominating structure and the relevant meaning of color-nominating composites.

Регина Войтонь

СЛАВЯНСКАЯ МИФОЛОГИЯ. СОВРЕМЕННЫЕ ЛИТЕРАТУРНЫЕ ИНСПИРАЦИИ: ВЕДЬМАК, ВЕДЬМЫ И ВАМПИРЫ... (АНДЖЕЙ САПКОВСКИЙ: САГА О ВЕДЬМАКЕ)

Стаття присвячена аналізу «Саги про відьмака» А. Слупковського. Зазначені основні аспекти впливу польської міфології на концепцію головних образів та сюжет fantasy. Розглянуті питання відображення сучасності у творі.

Мифология до сих пор вдохновляет писателей, являясь источником тем и мотивов. Кроме классических инспираций художественной литературы, в последнее время в эпоху возрастания интереса к народным традициям и поверьям, которые являются своеобразным реверсом глобализации культуры, можно заметить интерес к славянским легендам и мифам.

Старопольская мифология была сформирована на основе христианской традиции и местного фольклора. Можно сказать, что произошел какой-то культурный симбиоз: праславянские верования проникли в христианство.

В современной польской литературе инспирации славянской мифологии можно отыскать на пример в произведениях Анджея Сапковского. Созданный им образ ведьмака Геральта, претендующего на роль героя (хотя принимая во внимание его загадочное происхождение и в известной степени уродство как физическое, так и психическое, нельзя в полной мере назвать его героем), получил популярность и остался феноменом в массовой литературе, став как бы представителем поп-культуры на сломе XX и XXI веков [2].

По Катажине Качор [3, с. 19–21], в литературе fantasy сформировалось и развивается два антиэтических вида героя. Первый по внешнему виду и физическому потенциалу, приближается к античным героям и суперменам комиксов. Это дикий варвар, которому определена функция борьбы со злом в одиночку. Это вид статического героя, цель которого физическая конфронтация, а также преодоление антагониста. Соответствует ему Ведьмак-Геральт.

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
МАРІУПОЛЬСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ГУМАНІТАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

ВІСНИК
МАРІУПОЛЬСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО
ГУМАНІТАРНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

ВИПУСК 3

СЕРІЯ: ФІЛОЛОГІЯ

МАРІУПОЛЬ – 2010

УДК 80 (05)
ББК 8 я 5

Вісник Маріупольського державного гуманітарного університету. Серія: Філологія /
За заг. ред. С. В. Безчотнікової. — Маріуполь: ПринтСервіс, 2010. — Вип. 3. — 195 с.

Редакційна колегія:

А. Анастасіаді-Сімеоніді	– доктор філологічних наук, професор (Грецька Республіка)
Н. Андонопулу	– доктор філологічних наук, професор (Грецька Республіка)
Г. Бабініотіс	– доктор філологічних наук, професор (Грецька Республіка)
В. А. Бушаков	– доктор філологічних наук (Україна)
А. Б. Гуляк	– доктор філологічних наук, професор (Україна)
Ю. І. Ковалів	– доктор філологічних наук, професор (Україна)
Д. Макріс	– доктор філологічних наук, професор (Італійська Республіка)
В. П. Нерознак	– доктор філологічних наук, професор (Україна)
Г. Г. Почепцов	– доктор філологічних наук, професор (Україна)
Д. Теофанопулу-Конду	– доктор філологічних наук, професор (Грецька Республіка)
А. Хаджипанайотіді	– доктор філологічних наук, професор (Грецька Республіка)
Х. Христу	– кандидат філологічних наук (Грецька Республіка)
А. Цакмакіс	– доктор філологічних наук, професор (Республіка Кіпр)
Б. І. Черняков	– доктор філологічних наук, професор (Україна)

Відповідальний редактор:

Безчотнікова С. В. – доктор філологічних наук, професор

Редактори випуску:

Хорошков М. М. – кандидат філологічних наук, доцент
Федюшина І. В. – кандидат філологічних наук, доцент

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації
Серія КВ №14227-3198Р від 07.07.2008 р.

Збірник входить до Переліку наукових фахових видань, затверджених постановою президії
ВАК України від 08.07.2009 р. № 1-05/3.

Наукове видання рекомендовано до друку рішенням вченої ради Маріупольського
державного гуманітарного університету (протокол № 9 від 23.06.2010 р.).

Відповідно до Закону про авторські права, при використанні наукових ідей та
матеріалів цього випуску посилання на авторів і видання є обов'язковими.

© ПринтСервіс, 2010

ЗМІСТ

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СЛАВІСТИКИ

Бесчётникова С. В. МИФЫ И РЕАЛЬНОСТЬ В ПЬЕСЕ В. СУХОРУКОВА «ЧЁРНОЕ И КРАСНОЕ, ИЛИ МАРИУПОЛЬСКИЙ КЛАД НЕСТОРА МАХНО».....	5
Єременко О. В. ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ КОРЕЛЯЦІЇ СИНТЕТИЧНИХ ТА СИНКРЕТИЧНИХ ПРОЦЕСІВ ТВОРЕННЯ ХУДОЖНЬОГО ОБРАЗУ.....	11
Карагъёзов П. Д. СЛАВЯНСКИЙ ЛИТЕРАТУРНЫЙ ПАРТИЦЕНТРИЗМ. ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМЫ.....	18
Тамбур И. «UKRAINIЕС» ИЛИ «UKRAIŃCZYK». ТЕНДЕНЦИЯ К СООТВЕТСТВИЮ С СИСТЕМОЙ КАК МОТИВАЦИЯ СОЗДАНИЯ НОВЫХ НАИМЕНОВАНИЙ ЖИТЕЛЕЙ ГОСУДАРСТВ В ПОЛЬСКОМ ЯЗЫКЕ.....	23
Шляхова Н. М. ПОВЕРНЕННЯ АВТОРА: ЗАКОНОМІРНІСТЬ ЧИ ВИПАДКОВІСТЬ?	28
Ахтелик А. ВЕНЕЦІЯ – ВРЕМЯ ПРАЗДНИКА И ВРЕМЯ КАРНАВАЛА.....	33
Виларова-Ангелова М. Д. СПЕЦИФИЧЕСКИЕ ОСОБЕННОСТИ ФУНКЦИОНИРОВАНИЯ БОЛГАРСКИХ ГЛАГОЛОВ ПОЛОЖЕНИЯ НА СЛАВЯНСКОМ ФОНЕ.....	43
Грачова Т. М. ЕТИКО-ПСИХОЛОГІЧНІ КОНЦЕПТИ ПОВІСТІ Б. АНТОНЕНКА-ДАВИДОВИЧА «СМЕРТЬ»	47
Гусева Е. И. ЭКСПЛИКАЦИЯ, ВУАЛИЗАЦИЯ И ДРУГИЕ ВИДЫ РЕПРЕЗЕНТАЦИИ ЗНАЧЕНИЯ В ЗНАКЕ ЯЗЫКА.....	49
Дворянкін В. О. ФУНКЦІОНУВАННЯ НАЗВ ЛЮДИНИ ЗА ХАРАКТЕРНИМИ ОЗНАКАМИ ЧАСТИН ТІЛА В УКРАЇНСЬКИХ СХІДНОСТЕПОВИХ ГОВІРКАХ ПІВДЕННОЇ ДОНЕЧЧИНИ.....	54
Канна В. Ю. КОНОТАТИВНІ ПРОЦЕСИ У ТОПОНІМНІЙ ЛЕКСИЦІ.....	60
Кравченко В. А. ПЕРИФРАЗОВЫЕ ОБОЗНАЧЕНИЯ ЛИЦ В ГАЗЕТНОМ ТЕКСТЕ	63
Ситникова Е. В. ФРАЗЕОЛОГИЧЕСКИЕ ЕДИНИЦЫ СО ЗНАЧЕНИЕМ 'ХАРАКТЕРИСТИКА ЧЕЛОВЕКА' В РУССКОМ И ГРЕЧЕСКОМ ЯЗЫКАХ.....	68
Шепітько С. В. НАУКОВИЙ ДИСКУРС: ІСТОРИЧНИЙ, СОЦІОЛІНГВІСТИЧНИЙ ТА ЛІНГВОКОГНІТИВНИЙ АСПЕКТИ.....	75
Шепітько С. В., Свєцинська К. О. МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ВИВЧЕННЯ ПРОБЛЕМИ КОЛОРАТУРНОЇ КОМПОЗИТИ.....	80
Войтонь Р. СЛАВЯНСКАЯ МИФОЛОГИЯ. СОВРЕМЕННЫЕ ЛИТЕРАТУРНЫЕ ИНСПИРАЦИИ: ВЕДЬМАК, ВЕДЬМЫ И ВАМПИРЫ... (АНДЖЕЙ САПКОВСКИЙ: САГА О ВЕДЬМАКЕ)	85
Волошина О. В. МЕТОДОЛОГИЧЕСКИЕ ОСНОВЫ ИЗУЧЕНИЯ ПОНЯТИЯ ПРАВДА / ИСТИНА В ИНСТИТУЦИОНАЛЬНОМ ДИСКУРСЕ.....	88
Казніна М. М. ДО ПИТАННЯ ІСТОРІЇ ФОРМУВАННЯ НОВОГРЕЦЬКОЇ МОВИ ТА ЇЇ ПРАВОПИСУ.....	97
Каллен Ю. В. ТИПОЛОГІЯ ЛЕКСИЧНИХ ОДИНИЦЬ У МИТНОМУ ДИСКУРСІ ...	101
Лугова Т. М. КУЛЬТУРНО-ІСТОРИЧНА ШКОЛА УКРАЇНСЬКОГО ЛІТЕРАТУРОЗНАВСТВА І М. С. ГРУШЕВСЬКИЙ.....	106
Мельнікова Ю. О. ХУДОЖНІЙ ЧАСОПРОСТІР РОМАНУ «QUID EST VERITAS?» («ЩО Є ІСТИНА?»)) НАТАЛЕНИ КОРОЛЕВИ	111
Нетреба М. М. ЯЗЫКОВОЕ ОФОРМЛЕНИЕ ПЕРСУАЗИВНЫХ МОДУСНЫХ КАТЕГОРИЙ В СОВРЕМЕННЫХ ПУБЛИЦИСТИЧЕСКИХ ТЕКСТАХ.....	115
Островская-Кнапик А. ПОЛЬСКИЕ, ЧЕШСКИЕ И РУССКИЕ ФРАЗЕОЛОГИЗМЫ С ГЛАГОЛОМ «СКАКАТЬ».....	123
Подгайская И. М., Леонова В. В. СЕМАНТИЧЕСКАЯ КЛАССИФИКАЦИЯ ФРАЗЕОЛОГИЧЕСКИХ ЕДИНИЦ С ГЛАГОЛАМИ ФИЗИЧЕСКОГО	